

Phần 1

Tác Giả: Debbie Macomber

Người Dịch: Yên Minh

Peggy Beldon khu vườn mới trồng, chị vui sướng ngắm nhìn cảnh sắc trước mắt và hít căng lồng ngực hương thơm của cỏ cây hoa lá. Đây là nơi riêng tư, là nơi khiến tâm hồn Peggy thật sự thanh thản. Mùi nước ngai ngái đầy thân thương của vùng Puget Sound ùa lên bao bọc lấy Peggy. Chị đưa mắt dõi theo con phà Oa-sinh-ton đi từ Bremerton tới Seattle trong cuộc hành trình dài sáu mươi phút của nó. Đó là một buổi chiều tháng năm rất đặc trưng của vịnh Cedar. Nó gợi cho người ta một cảm giác khoan khoái bởi những tia nắng tươi tắn cùng làn gió nhẹ mơn man.

Peggy cầm lấy vòi nước và cẩn thận kéo đi giữa những luống rau diếp, luống đậu hoa và những cây đậu đũa. Peggy là người mạnh mẽ và thực tế. Điều đó được thể hiện một cách rõ nét qua khu vườn trồng đầy rau quả này. Chị thật sự hài lòng với những khóm hoa ở góc vườn. Chúng làm khu vườn bừng sáng và ngát ngào hương thơm. Nhìn lại ngôi nhà trong mơ của mình, Peggy mỉm cười. Chị lớn lên ở vịnh Cedar và cưới Bob Beldon khi anh từ Việt Nam trở về. Những năm đầu của cuộc sống vợ chồng, họ đã thật sự gặp khó khăn vì Bob nghiện rượu. Nhưng rồi nhờ có Peggy, cuối cùng Bob cũng cai được. Điều này đã cứu vãn cuộc hôn nhân của họ và còn cứu được cả cuộc đời của Bob. Trước đây, đêm nào Bob cũng chìm trong men say để quên đi nỗi ám ảnh về cuộc chiến tranh tại Việt Nam - dù nó chỉ còn là quá khứ. Mỗi khi cạn chén, Bob lại biến thành một con người khác hẳn, chẳng còn chút bóng dáng nào của người đàn ông chín chắn phong nhã mà Peggy đã lấy làm chồng.

Peggy ước mình có thể quên đi quãng thời gian khủng khiếp đó. Thật may mắn, suốt hơn hai mươi năm qua, chồng chị không còn say rượu nữa.

Len giữa những luống rau, Peggy nhẹ nhàng tưới nước cho các cây con. Vài năm trước, Bob đã chấp nhận về hưu non và họ gom góp tiền để mua một căn nhà ở Cranberry. Peggy yêu ngôi nhà này vô cùng. Toạ lạc trên một mảnh đất nhìn ra vịnh Sinclair, ngôi nhà hai tầng ấy luôn là một tòa biệt thự đối với chị. Tuy nhiên do thời gian và do đã qua tay vài người chủ nên nó bắt đầu xuống cấp. Nhưng với số tiền ít ỏi, họ đành chấp nhận mua nó, cũng may là với mức giá thấp hơn giá thị trường rất nhiều. Bob quả là người có tài. Chỉ vài tháng sau khi tự sửa chữa và nâng cấp, hai vợ chồng đã có thể treo biển Nhà trọ. Mới đầu, Peggy luôn lo lắng rằng liệu nhà nghỉ Thyme and Tide của mình có thu hút được khách không. Lúc đó, Peggy chỉ hy vọng họ có thể kiếm đủ để thêm vào nguồn thu nhập vốn còm cõi từ những đồng lương hưu. Thực tế thì họ đã gặt hái được thành công hơn mong đợi.

Peggy rất tự hào vì điều này. Ngôi nhà được xây dựng theo phong cách truyền thống, thêm vào đó là lòng hiếu khách và tài nấu nướng của nữ chủ nhân... Tất cả đã mang đến cho Thyme and Tide một lượng khách ổn định và ngày càng nhiều hơn. Thậm chí nhà trọ của họ còn được giới thiệu trong bài báo của một tạp chí quốc gia với lời khen rằng thức ăn ở đây thật tuyệt vời đặc biệt là tài nghệ nướng bánh của bà chủ. Bài báo còn dành hẳn hai câu dài để miêu tả món bánh nướng xốp nhân việt quất và món bánh ga-tô nhân hoa quả của nhà trọ Thyme and Tide. Peggy có hai mươi bụi việt quất và tám cây mâm xôi, dù luôn chăm sóc chúng thật cẩn thận. Cứ mỗi mùa hè, chúng lại cho chị rất nhiều quả để làm bánh. Cuộc sống của họ thật vui vẻ và êm đềm. Thế rồi một chuyện tồi tệ xảy ra.

Vào cái đêm mưa bão hơn một năm về trước, một người đàn ông lạ mặt đã gõ cửa nhà họ, hỏi thuê phòng nghỉ và ngay lập tức khóa trái cửa để nhốt mình bên trong.

Peggy luôn hối hận vì đã không yêu cầu anh ta hoàn tất các thủ tục giấy tờ trước khi nhận phòng. Lúc ấy trời đã khuya, người khách lại có vẻ mệt mỏi nên hai vợ chồng Bob đã đồng ý cho anh ta về phòng luôn, và nghĩ một cách đơn giản rằng tới bữa sáng ngày hôm sau, họ sẽ yêu cầu người khách điền vào các giấy tờ theo đúng thủ tục.

Nhưng sáng hôm sau, người khách lạ đã chết một cách bí ẩn. Kể từ đó, Peggy có cảm giác họ bị cuốn vào một luồng xoáy không lối thoát và bị mắc kẹt giữa những thế lực ngoài tầm kiểm soát của mình. Thật đáng sợ khi người đàn ông đó lại chết trong nhà họ, đã thế anh ta còn chẳng có bất cứ một bằng chứng nào để tiết lộ thân thế ngoài một chiếc thẻ căn cước giả. Tất cả mọi chuyện đều vô cùng khó hiểu. Chiều muộn cùng ngày, sau hàng giờ đồng hồ làm việc với Cảnh sát trưởng và với những nhân viên chuyên điều tra các vụ chết bất thường, không những họ không có được câu trả lời cho cái chết của người đàn ông bí ẩn đó mà còn phải đối mặt với bao vấn đề rắc rối khác.

Bob lái chiếc máy xén cỏ ra khỏi ga-ra, làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của Peggy. Chị ngừng tưới cây và giơ tay lên che mắt. Dù đã lấy nhau nhiều năm, nhưng chưa bao giờ Peggy thấy chán đời sống vợ chồng của mình và Bob.

Họ đã cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn. Tuyệt vời nhất là tình yêu và niềm đam mê họ dành cho nhau vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào. Bob rất cao và điển trai với mái tóc màu cát cháy luôn cắt tỉa gọn gàng và đôi cánh tay rám nắng khỏe mạnh. Bob rất yêu quý xưởng mộc nhỏ của mình và Peggy thì thật sự ấn tượng trước những gì anh có thể tạo ra từ gỗ sồi hay gỗ thông. Chị đã yêu Bob Beldon từ khi còn là một thiếu nữ, và cho tới tận bây giờ, tình yêu ấy vẫn rất đổi đắm say nồng nàn.

Tự nhiên, Peggy lại thấy lo lắng. Chị không muốn nghĩ về người đàn ông đã chết nữa, nhưng nó dai dẳng ám ảnh tâm khảm chị, đặc biệt là sau những gì họ mới tìm ra gần đây. Cảnh sát trưởng Davis đã xác nhận vị khách bí hiểm đó tên

thật là Maxwell Russel. Thông tin này khiến Bob bị sốc một cách nặng nề. Anh đã từng ở cùng Max trong chiến tranh Việt Nam và cùng trải qua cái ngày khùng khiếp bị lạc trong khu rừng rọ. Ngoài Bob và Max còn có Dan và Stewart Samuels, cả bốn thuộc cùng một sư đoàn. Nhưng bây giờ thì Dan đã chết vì tự tử còn Max đã chết một cách bí ẩn trong chính ngôi nhà của Bob.

Ngay khi xác định được lai lịch của người chết, một sự thật gây sốc nữa được đưa ra ánh sáng. Với sự giúp đỡ của thám tử tư Roy McAfee, Cảnh sát trưởng Troy Davis đã phát hiện ra rằng cái chết của Max Russel không phải là ngẫu nhiên. Anh ta đã bị đầu độc.

Chai nước Max đem theo có chứa Rohypnol, một loại độc được không mùi không vị, liều lượng mạnh tới mức làm tim anh ta ngừng đập. Sau chuyến hành trình mệt mỏi, Max Russel đi ngủ và không bao giờ trở dậy được nữa.

Thấy Bob lái chiếc máy xén cỏ qua chỗ mình, Peggy vẫy tay với chồng trong khi vẫn tiếp tục tưới rau. Bỗng một cơn đau nhói nơi tim khiến chị bàng hoàng. Ngay lúc này đây, Bob có thể gặp nguy hiểm. Chị đã thổ lộ với chồng những lo lắng ấy, nhưng anh lại gạt phắt đi.

Tưới xong, Peggy hạ vòi nước xuống, đúng lúc chiếc xe tuần tra của Cảnh sát trưởng Davis xuất hiện và di chuyển về phía Cranberry. Hai vai Peggy bỗng cứng lên vì căng thẳng. Chị hy vọng ông ta đến đây chỉ vì có chuyện gì đó muốn hỏi thêm chồng mình.

Hắn là Bob cũng đã nhìn thấy chiếc xe của Cảnh sát trưởng, anh tắt động cơ và trèo xuống khỏi chiếc máy xén cỏ. Troy Davis bẻ lái về hướng Bob và Peggy. Tới nơi, ông ta nhảy ra khỏi xe. Ban đầu, khi Bob gần như nằm trong diện tình nghi thì sự xuất hiện của Davis luôn khiến hai vợ chồng anh lo lắng, và cố nhiên ông ta chẳng được chào đón nhiệt tình như bây giờ.

Viên Cảnh sát trưởng xốc đai quần quanh tấm thân phì nộn và điều chỉnh khẩu súng lại đứng vị trí rồi bước về phía Bob. Không muốn phải đứng ngoài câu chuyện của họ, Peggy liền ngắt vòi nước và vội vã băng qua đám cỏ đang xén dở.

“Peggy!”. Davis chỉnh lại vành mũ và gật đầu chào người phụ nữ. “Tôi đang định bảo với Bob rằng có lẽ ba chúng ta nên ngồi xuống và nói chuyện cùng nhau”.

Peggy gật đầu tán thành, dù rất hài lòng vì Troy muốn mình tham gia. Bob đi trước để dẫn đường vào sân trong. Khéo sao sáng nay Peggy đã quét dọn sạch sẽ chỗ này. Ba người ngồi dưới tán ô sọc, quanh chiếc bàn gỗ thông tròn do chính tay Bob đóng vài năm về trước. Chiếc bàn cô nước sơn xanh sẫm, rất hài hòa với lớp viền trắng bên ngoài. Khoảng sân quanh họ rập rờn trong nắng.

“Tôi nghĩ nên kể cho anh chị nghe về cuộc nói chuyện của tôi với Hannah Russel”.

Hai tháng trước, sau khi xác định được danh tính của Max, con gái anh ta là Hannah Russel đã tìm gặp Bob và Peggy. Cuộc gặp gỡ không mấy dễ chịu, nhưng Peggy rất thông cảm với tâm trạng căng thẳng của cô gái trẻ. Chị đã cố gắng trả lời một cách đầy đủ nhất những câu hỏi của Hannah về người cha quá cố của cô.

Về phần mình, Hannah chẳng thể bộc bạch nhiều với họ. Tất cả những điều cô biết đều bắt nguồn từ lời kể của cha. Max thông báo rằng mình đi du lịch, song không hé ra là đi đâu. Đó là những lời cuối cùng Max nói với con gái. Khi thấy cha mình không quay về California, Hannah bèn báo cảnh sát tìm người mất tích. Mãi một năm sau cô mới nhận được tin tức về cái chết của cha.

“Tôi cảm thấy cô ấy thật đáng thương”, Peggy nói. Hannah mới mất mẹ trước đó và bây giờ lại trở thành một đứa trẻ mồ côi không gia đình.

“Cô ta buồn lắm”, Troy thừa nhận. “Chắc chị cũng hình dung được cô ta đau đớn nhường nào khi hay tin bố mình đã chết. Đến lúc biết ông ta bị giết thì cô bé càng...”. Troy lắc đầu.

“Hannah có đoán được kẻ nào đã đầu độc cha mình không?”.

“Không”, Davis nói. “Hannah nhờ tôi gửi lời cảm ơn tới anh dù. Nhờ trao đổi với anh chị, cô ấy mới hiểu điều gì đã xảy ra với cha mình, Peggy, Hannah cũng nhắc tới lá thư mà chị đã viết để động viên cô ấy. Tôi chắc rằng lá thư đó có ý nghĩa lớn lao với cô ấy đấy”.

Peggy cắn môi. “Cuộc sống của Hannah thế nào rồi?”.

Cảnh sát trưởng ngập ngừng. “Thật sự tôi không biết nói gì. Hannah bảo rằng mình chẳng còn lý do nào để ở lại California nữa và có ý muốn chuyển đến nơi khác. Tôi đề nghị giữ liên lạc ya cô ấy đã đồng ý”.

Peggy rất hiểu tâm trạng của Hannah. Bố mẹ đều đã mất, cô gái trẻ chẳng biết trông cậy vào ai nữa. Peggy hiểu tại sao Hannah lại quyết định rời xa nơi mình đã từng lớn lên và từng in dấu quá nhiều kỷ niệm. Bởi nếu ở lại, cô sẽ không chịu đựng nổi nỗi đau, khi mà bất cứ nơi nào, bất cứ đồ vật gì cũng gợi cho cô nhớ về cha mẹ mình.

“Anh tìm thấy gì về Đại tá Samuels chưa?”. Bob nheo mắt, chăm chú nhìn Troy Davis. Stewart Samuels chung một nhóm với Bob, Dan và Max hồi cùng tham chiến ở Việt Nam. Peggy biết gần đây Cảnh sát trưởng đã liên lạc với anh ta. Theo nhận định của Troy, Stewart không dính líu tới cái chết của Max, song Bob lại ngờ rằng có. Trong khi bản thân anh và hai người kia luôn mong ngóng được giải ngũ thì từ đầu những năm bảy mươi, Samuels đã ở lại trong quân đội và liên tục được thăng cấp, hiện anh ta đã đeo lon Đại tá.

“Cho tới bây giờ, vẫn chẳng có lý do gì để nghi ngờ Stewart cả”. Troy nói.

“Qua những gì tôi nghe ngóng được, Samuels có vẻ là một kẻ đòi bại trong ngành tình báo quân đội”, Bob lầm bầm, như thể chỉ riêng điều đó cũng đủ để

xác thực sự nghi ngờ của mình. Davis nói như đinh đóng cột. “Tôi đã nhờ một số người ở Oa-sinh-ton kiểm tra Stewart. Anh ta tỏ thái độ sẵn sàng hợp tác và giúp đỡ chúng ta. Có lẽ anh nên trực tiếp nói chuyện với người đồng đội cũ ấy đi, Bob ạ”.

Bob kiên quyết lắc đầu. Anh không muốn dây dưa tới quá khứ. Phải đương đầu với các hệ lụy từ vụ tự tử của Dan và vụ đầu độc Max đã là quá đủ với anh rồi. Ít nghĩ tới quá khứ và tìm mọi cách để nó không gây ảnh hưởng tới hiện tại là mong muốn lớn nhất của Bob.

“Liệu chồng tôi có gặp nguy hiểm không?”. Peggy hỏi thẳng. Bob không chịu thừa nhận khả năng này, nhưng chị khó lòng không lo lắng.

“Tôi nghĩ là có thể”, Cảnh sát trưởng trầm giọng đáp.

Đó không phải là những gì Peggy muốn nghe, nhưng dù sao chị cũng cảm ơn sự thẳng thắn của Troy. Họ phải đối mặt với sự thật, cho dù không mấy dễ chịu.

“Vô lý”, Bob khẳng định. “Chẳng có ai lại muốn một người như tôi chết cả, trừ phi tôi gây hại cho họ”.

Có thể Bob chưa bao giờ làm hại ai. Nhưng Peggy không muốn chồng mình bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Sao chúng ta không thu xếp đi du lịch nhỉ?”, Peggy gợi ý. Đã nhiều năm rồi hai vợ chồng không đi đâu, may ra họ có thể dành thời gian này để nghỉ ngơi.

“Chúng ta sẽ đi trong bao lâu?”. Bob hỏi.

“Tới khi nào vụ việc giải quyết xong”, Peggy nhìn chồng với ánh mắt khẩn khoản. Đây không phải là lúc cần thiết để chúng tỏ lòng dũng cảm của mình.

“Anh không thể”, Bob lập tức chối phắt, khao khát muốn phủ nhận quá khứ để được tiếp tục sống yên bình. Anh không chịu thừa nhận rằng bản thân mình sẽ gặp nguy hiểm như hai người đồng đội cũ. Phải có ai đó chỉ ra cho Bob thấy nguy cơ là có thật và cần tìm cách tự bảo vệ mình. Khổ nỗi tính Bob cứ thế, ương ngạnh và không thích nghe theo lời khuyên của người khác.

“Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi vịnh Cedar”.

“Lúc này, Bob...”.

“Tôi sẽ không để bất kỳ ai hay bất cứ điều gì kéo tôi ra khỏi ngôi nhà của mình”.

Peggy lạnh cả xương sống, “Nhưng...”

“Không, Peggy”, Bob ngắt lời vợ, mặt anh đanh lại.

“Nếu chúng ta đi, thì em định sẽ đi bao lâu? Một tháng? Hai tháng?”. Anh ngừng lại một chút. “Hay là lâu hơn nữa?”.

Đó không phải là câu hỏi mà Troy có thể trả lời.

“Cách đây một năm, Max đã chết. Và vì thế nên anh cũng có thể bị nguy hiểm sao?”.

Cảnh sát trưởng Davis lo lắng nhìn Peggy. “Tôi hiểu những gì anh nói. Nhưng theo tôi, dù thế nào thì anh cũng nên lánh đi một thời gian”.

“Tôi sẽ không chạy trốn. Tôi đã mất nửa cuộc đời để chạy trốn rồi, không hơi đâu tiếp tục như vậy trong suốt quãng đời còn lại nữa. Nếu có ai đó muốn tôi chết xin cứ việc”.

Peggy thôn thức.

“Xin lỗi, em yêu”, Bob nói và vươn tay qua bàn để nắm chặt lấy những ngón tay nhỏ bé của Peggy. “Anh ghét phải sống như thế, anh ghét lúc nào mình cũng như con rùa rụt cổ, chẳng dám làm gì cả”.

“Vậy thì anh phải hứa”. Davis nói. “Rằng sẽ không mời người có thể hại anh vào trong nhà của mình”.

“Ý anh là gì?”. Bob nhào người lại gần, bụng ép vào mép bàn. Peggy nhận ra rằng mặc dù tuyên bố hết sức cứng cỏi, nhưng Bob đang lo sợ, song anh không muốn thú nhận nỗi sợ hãi của mình.

“Tôi không biết có bao nhiêu người đang đặt phòng ở chỗ anh chị, nhưng theo tôi, anh chị không nên nhận thêm bất kỳ ai nữa”.

“Chúng tôi có thể từ chối tất cả những người đã đặt phòng nếu cần thiết”. Peggy lầm bầm.

Khi nghe được tin này, hẳn sẽ có rất nhiều nhà nghỉ khác vui mừng. Vì việc này đồng nghĩa với việc họ có thêm người đặt phòng.

Bob nhìn Peggy, “Liệu điều đó có làm em thấy dễ chịu hơn không?”

Peggy nuốt nước bọt và gật đầu.

Trông Bob vẫn có vẻ không yên tâm, dù rằng họ đã đặt sự an toàn của Bob lên trên hết và làm tất cả để đảm bảo sự an toàn đó.

“Tôi đã cảm thấy lo lắng kể từ hồi đám cưới của Jack và Olivia”, Peggy thì thào.

Trong đám cưới đó, Bob đã đứng ra làm phù rể cho Jack Griffin. Chỉ khoảng một hay hai ngày trước khi họ biết những thông tin về Max.

Russel đã bị giết.

“Đúng vậy”. Giọng Bob chùng xuống. “Chúng ta sẽ hủy toàn bộ các đăng ký đặt phòng”.

“Chúng ta sẽ không giữ lại một khách nào”, Peggy nói.

“Không một khách nào hết”, Bob khẳng định. “Cho đến khi vấn đề này được giải quyết một cách rõ ràng tài chính, chắc chắn họ sẽ bị ảnh hưởng nhiều,

nhưng điều đó chỉ là thứ yếu. Việc quan trọng nhất là phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Bob.

“Tôi sẽ cố gắng giải quyết vụ này thật nhanh”. Troy hứa.

Peggy băn khoăn tự hỏi, liệu họ sẽ phải thấp thỏm bao lâu trước khi Davis thực hiện được lời hứa của mình?